

15 Νοεμβρίου 2017

Βιβλίο του Επισκόπου Χριστουπόλεως Μακαρίου για την Ίμβρο

/ [Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός](#)

Κυκλοφόρησε από τις εκδόσεις Γρηγόρη το νέο βιβλίο του Θεοφιλεστάτου Επισκόπου Χριστουπόλεως κ. Μακάριου με τον τίτλο: «Ίμβρος: Εκεί που ο ουρανός ποτέ δεν ξεχνά».

Το βιβλίο αυτό αναφέρεται στο πονεμένο νησί της Ίμβρου, στην ομορφιά του τόπου, στα παθήματα των ανθρώπων, στις μνήμες και τα γεγονότα αλλά και στις ευοίωνες προοπτικές για το μέλλον της - κυρίως μετά το άνοιγμα των Ελληνικών σχολείων - που δεν αφήνουν την ελπίδα να σβήσει.

Ο τίτλος του βιβλίου «Ίμβρος: Εκεί που ο ουρανός ποτέ δεν ξεχνά», δίνει ένα μήνυμα σχετικό με την ιστορία και την τραγικότητά της. Πολλοί σήμερα αναφέρονται σ' αυτήν σαν να έχει τελειώσει. Μα η ιστορία της Ίμβρου δέν

τελείωσε ακόμη. Το τέλος το θέλουν αυτοί που έχουν μια παρηκμασμένη πορεία και βιάζονται να προχωρήσουν στην επόμενη ημέρα, αποποιούμενοι τα πάθη και τα λάθη του παρελθόντος. Δυστυχώς, δεν έχουν συνειδητοποιήσει ότι το τέλος της ιστορίας κάπου αλλού γράφεται και κάποιος άλλος το σχεδιάζει. Η προσδοκία του τέλους της ιστορίας που άρχισε για την Ίμβρο αλλά δεν τελείωσε ακόμη, περιγράφεται στη φράση του τίτλου: «ο ουρανός ποτέ δεν ξεχνά».

Το κείμενο του βιβλίου είναι απλά περιγραφικά και κατανοητά. Περισσότερο καρδιακά παρά εκγεφαλικά γι' αυτό γεμίζουν με συγκίνηση τον αναγνώστη. Τό βιβλίο προλογίζει ο Παναγιώτατος Οικουμενικός Πατριάρχης μας κ. κ. Βαρθολομαίος, ενώ είναι διανθισμένο με φωτογραφίες από το φακό του γνωστού σε όλους μας δημοσιογράφου - φωτογράφου Νίκου Μαγγίνα.

Ακολουθούν μερικά αποσπάσματα του βιβλίου:

«Έγραφα τούτο το βιβλίο, χωρίς να είμαι Ίμβριος... Καθώς το έγγραφα αντιμετώπισα μια αναπόφευκτη δυσκολία: ενώ ξεκίνησα με την ιστορία του νησιού, δεν μπόρεσα τελικά να απαλλαγώ απ' αυτήν στα υπόλοιπα κεφάλαια που αναφέρονται στον τόπο, στους ανθρώπους, στη σχέση τους με την Εκκλησία, στις μνήμες και την ξενιτιά. Δεν κατάφερα, δηλαδή, να μην γράψω και ξαναγράψω για τα παθήματα και τα δεινά της Ίμβρου, γιατί, όταν μελετήσει κάποιος την ιστορία της και κυρίως την πρόσφατη, τον πνίγει το παράπονο για την αδικία. Και όταν την επισκεφτείς, σε κάθε βήμα που κάνεις ακούς ένα οδυνηρό «γιατί», που καταφτάνει από κάθε κατεύθυνση και διαπερνά την υπαρξή σου. Αλλά εμείς οι Ρωμιοί δεν θα πάσουμε ποτέ να μιλούμε για την ιστορία μας, όχι ασφαλώς επειδή την ειδωλοποιούμε ή τη θεοποιούμε, αλλά γιατί με τον τρόπο αυτό καλούμαστε να υπάρξουμε ως λαός. Δεν θα σωθούμε ούτε θα χαθούμε από την ιστορία. Δεν προσπαθούμε να την ερμηνεύσουμε. Διακαής πόθος του Ρωμιού είναι να συνδράμει κυρίως στη σωτηρία της, γιατί έχουμε κι αυτή την τάση σήμερα, να παραποιούμε την ιστορία μας και μάλιστα με «επιστημονικές αποδείξεις». Αυτό συμβαίνει συχνά στη γείτονα χώρα. Όσα, λοιπόν, περιλαμβάνονται σε τούτο το μικρό πόνημα είναι ξεχείλισμα αγάπης ενός μη Ίμβριου για την πονεμένη Ίμβρο και τους ανθρώπους της και ένα μικρό λιθαράκι, μια ταπεινή συνδρομή στη σωτηρία της ιστορίας».

«Ως νησιώτες και με νησιώτικη συνείδηση, οι Ίμβριοι διέφεραν από τους στεριανούς, γιατί ο νησιώτης έχει μέσα του κάτι από αυτό το αεικίνητο της θάλασσας, είναι άνθρωπος ευμετάβολος αλλά και εύστροφος, με ορίζοντες ανοιχτούς σαν τον Οδυσσέα. Η απομόνωση, ιδιαίτερα κατά τους χειμωνιάτικους μήνες, έκανε τους Ίμβριούς εφευρετικούς και ανοιχτούς έναντι του πλησίον, διότι έπρεπε να είναι έτοιμοι να αντιμετωπίσουν από κοινού δύσκολες καταστάσεις. Στο νησί οι άνθρωποι ήξεραν πως η μοίρα του ενός είναι δεμένη με αυτήν του άλλου

και πως δεν μπορεί να είναι ευτυχισμένος ο ένας, όταν ο γείτονας και συγχωριανός του πεινά και δυστυχεί. Η Ορθοδοξία, εξάλλου, τους είχε εμφυσήσει την πίστη ότι κανείς δεν σώζεται μόνος του».

«Εξάλλου, στη σημερινή Ίμβρο της πλειονότητας των Τούρκων και της μειονότητας των Ρωμιών, αισθάνεσαι να δεσπόζει και να επιβάλλεται διαρκώς η ρωμαίικη ψυχή του νησιού, που με μια ακατανόητη ησυχία και υπομονή ιερουργεί το μυστήριο της ιστορίας. Κι όλα αυτά που γίνονται «μετά σπουδής» ή έγιναν στο παρελθόν, και τα καινούργια τζαμιά και οι πολλές σημαίες και ο εποικισμός και πολλά άλλα, δείχνουν ακριβώς ότι κανείς δεν μπορεί να μείνει αδιάφορος μπροστά στο ανερμήνευτο μεγαλείο της ρωμαίικης ψυχής της Ίμβρου. Και η Ίμβρος μένει σιωπηλή. Δεν ενοχλεί, δεν τιμωρεί, δεν εκδικείται. Μόνο φωτίζει, παρηγορεί, ανέχεται και περιμένει».

Πηγή: vimaorthodoxias.gr